FODOR SÁNDOR
PITICUL CEL FIOROS

FODOR SÁNDOR

PITICUL CEL FIOROS

În românește de
ANGELA și DUMITRU RADU POPESCU

Ilustrații de
TENKEI RUSZ LIVIA

EDITURA TINERETULUI

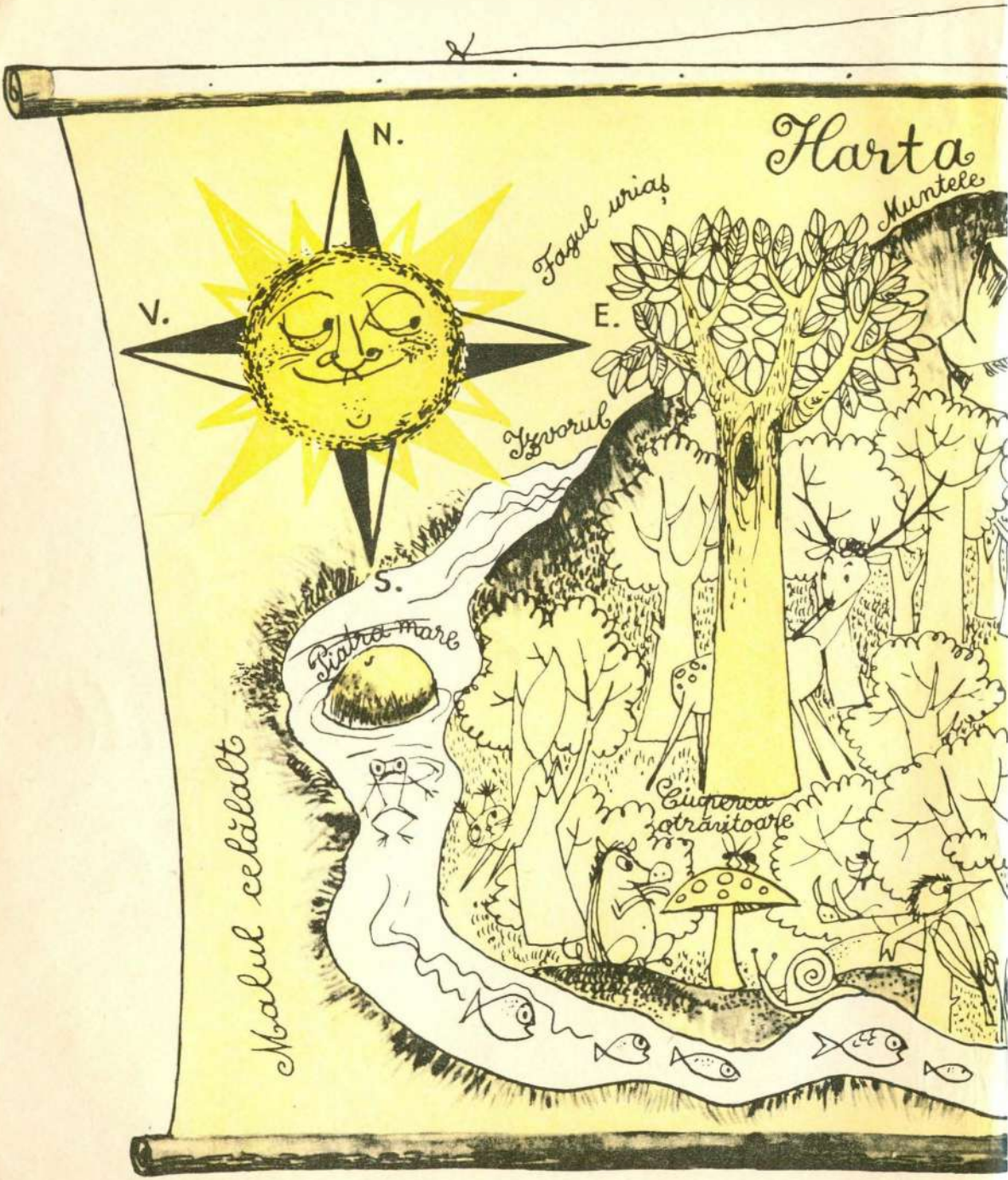
Harta
N.
V.
E.
S.
Fagul uriaș
Muntele
Izvorul
Piatra mare
Ciuperca
otrăvitoare
Malul celălalt

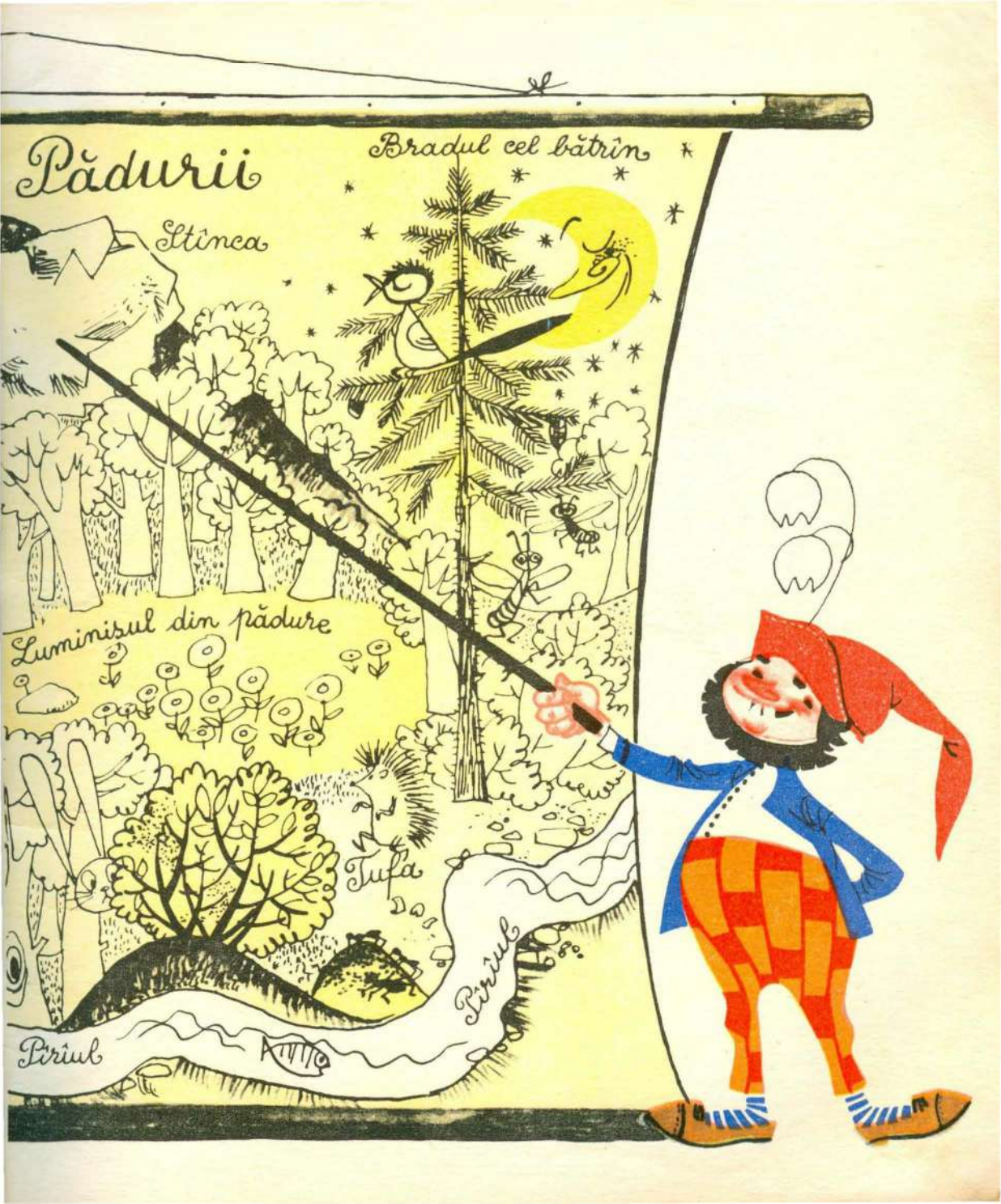
Pădurii
Bradul cel bătrîn
Stînca
Luminișul din pădure
Tufa
Pîrîul
Pîrîul

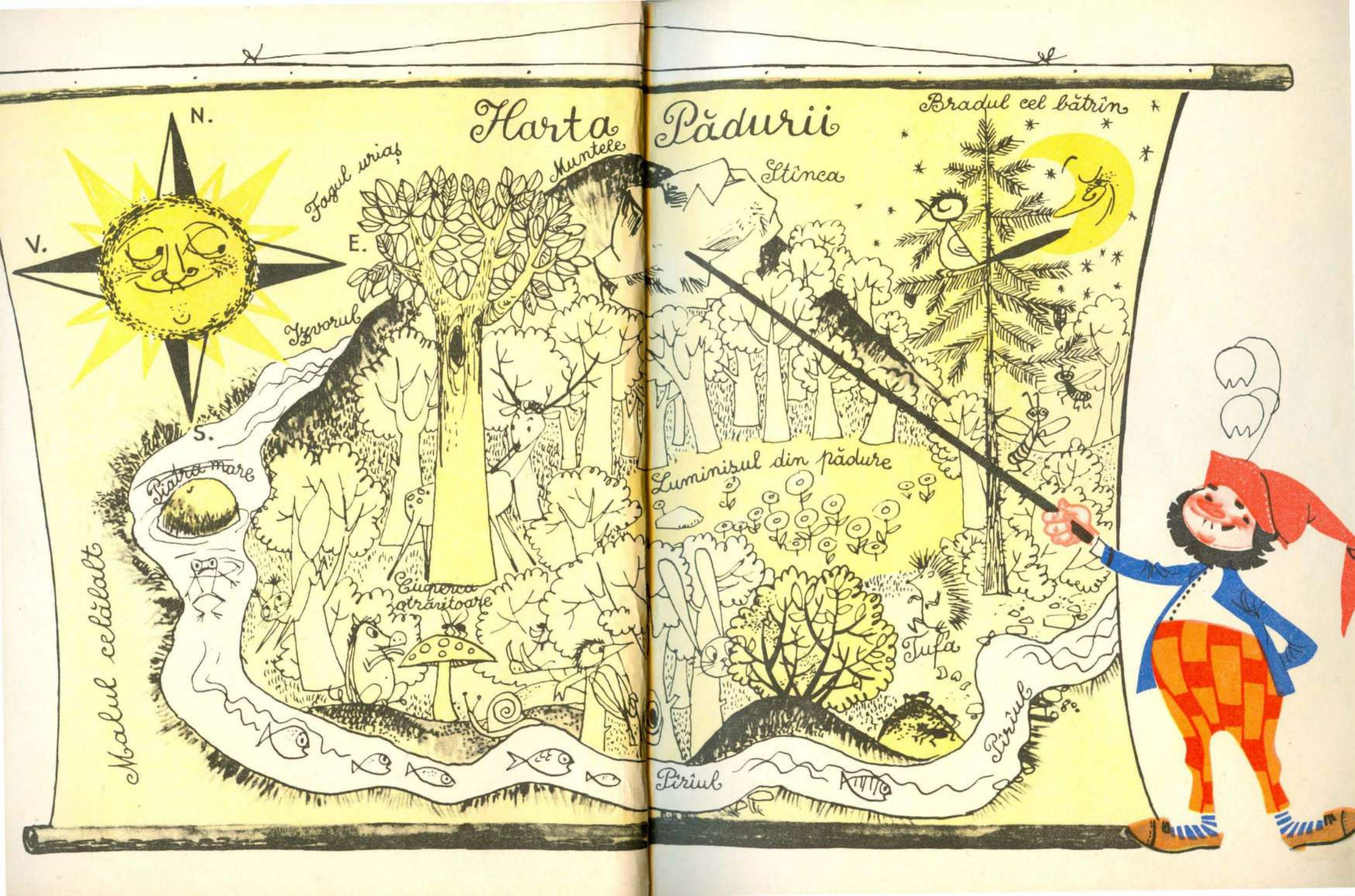
Harta
Pădurii
N.
V.
E.
S.
Fagul uriaș
Muntele
Bradul cel bătrîn
Stînca
Izvorul
Piatra mare
Ciuperca zatrăitoare
Luminișul din pădure
Tufa
Malul celălalt
Pîrîul
Pîrîul

I

CIPI

Cipi trăia în pădure.
Era mare cît degetul meu cel mic şi purta la pălărie o floare de lăcrămioară.
Căci avea şi pălărie.
Locuia în scorbura Fagului Uriaş şi toţi îl iubeau.
Un pitic atît de drăgălaş şi de harnic n-ai fi găsit în toată lumea, oricît ai fi căutat. Se scula dis-de-dimineaţă. În apa Izvorului se spăla, făcea un rînd de exerciţii de gimnastică, sau mai multe rînduri, ca nu cumva să se îngraşe, apoi îşi începea munca. Proaspăt. Supraveghea florile, să fie destul de parfumate; ştergea de pe frunze şi petale polenul adus de vînt, apoi, cu un fir de iarbă, gîdila ciocul Pasării:
— Un cîntec putem s-auzim?
Pasărea se trezea şi îşi începea trilurile.
De la ea mergea direct la Bradul cel Bătrîn şi putred pe dinăuntru, unde locuia familia Albinelor sălbatice:
— Hei, suratelor, scularea!

Albinele bîzîiau, mulțumindu-i, și plecau grăbite în căutarea mierei. Familia Veveriței era deja trează. Cu toții făceau gimnastică pe o ramură mai groasă a Bradului cel Bătrîn, iar Cipi, ca un bun cunoscător, îi privea o vreme, dînd din cap mulțumit.

Mergea apoi mai departe, ivindu-se tăcut la familia Ariciului, unde toți dormeau duși; nu de alta, dar fuseseră în tură de noapte prin pădure. Cipi le aranja păturile, apoi se grăbea să ajungă la timp să-l alunge pe Ticălosul de purcel Mistreț de lîngă Ciuperca otrăvitoare:

— Nu cumva s-o mănînci, Ticălosule, că nu-i bună la gust! Dacă totuși ai s-o înfuleci, ai să dai de dracu'! Fii atent numai la exemplul îngrozitor pe care ți-l dau!

Și Cipi, a mînat de cîteva ori niște muște cenușii și fără personalitate spre Ciuperca otrăvitoare, să-i arate purcelului că el, Cipi, nu vorbește în vînt. Numai că mistrețul, Ticălosul, cum era încăpățînat, chiar de-a doua zi dimineața dădea tîrcoale Ciupercii otrăvitoare. În fiecare zi. Și a treia dimineață. Cipi începu să se necăjească.

— Tare mă tem că ești un prost fără pereche, Mistrețule, răbufnea răbdătorul pitic, nemaiștiind ce pilde îngrozitoare să-i dea. Prin împrejurimi, de-abia de mai găsea muște cenușii cu care să-l mai sperie.

Dar îndată ce purcelul mistreț, Ticălosul, se înspăimînta și pleca de lîngă Ciuperca otrăvitoare, Cipi dădea fuga pînă la Luminișul din Pădure unde Cucuci Afonul (pe numele lui adevărat Jupîn Cîrtiță) se îngrijea de noile sale descoperiri arheologice. Cipi îi număra grămăjoarele de pămînt, proaspăt făcute, le examina, dacă-s destul de pufoase, apoi trecea pe la Furnicile roșii să afle

buletinul meteorologic. Furnicile roșii știau precis dacă pentru ziua aceea se anunță timp frumos sau timp noros și pe alocuri cu averse locale. La ele Cipi nu prea zăbovea, se necăjea doar pentru faptul că nu le putea deosebi între ele. Pe toate le vedea la fel.

În fiecare dimineață i se cerea mult efort fizic și spiritual.

Pornea apoi la domnul Iepure, spre Tufă.

— Nu te speria! Nu te speria! striga el cu mult înainte de a ajunge la Tufă. Eu sînt. Cipi! Haide la dejun!

Și împreună se întorceau, ca într-o plimbare, la Fagul cel Uriaș, unde erau așteptați de Pasăre. De cele mai multe ori aveau la dejun măcriș păsăresc și rădăcini dulci, scoase prin munca voluntară a Mistrețului Ticălos. Ca delicatese, serveau două-trei boabe de ienupăr, apoi răsuflau mulțumiți. Hotărau ce să servească la masa de prînz și Cipi se întorcea în Pădure. Trebuia să mai repartizeze Meșterului Ciocănitoare copacii bolnavi și asta nu era o muncă ușoară. Cipi nu avea timp să mănînce ca lumea la ora zece. În picioare, în grabă, ciugulea două, trei boabe de fragă, apoi îl poftea pe Cerb să fie mai modest. Îi arăta că dacă cineva are asemenea coarne ca el, e drept, neasemuit de frumoase, nu trebuie să fie totuși încrezut, fiindcă nu-i frumos. Îi dădea ca exemplu pe cineva care are niște coarne cel puțin tot atît de mari și de frumoase ca ale lui, dar care nu se laudă cu ele, nu de alta, dar fiindcă e modest. „Nu-i spun numele și prenumele ca nu cumva tu, Cerb frumos ce te afli, să crăpi de necaz, aflînd cine este!".

Cerbul îi mulţumea pentru sfaturile sale părinteşti şi toată ziua păştea mult mai modest.

Cam aşa trecea timpul înainte de masă.

Cipi s-a întors apoi la Iepure.

— Nu te speria, eu sînt! Nu te alarma! — i-a strigat cînd s-a apropiat îndeajuns de Tufă. Era absolut nevoie să-i atragă atenţia, deoarece, dacă din întîmplare, Iepurele ar fi tresărit din moţăit, să nu-i zicem somn, ca să nu-l insultăm, ar fi luat-o la fugă de nici pînă seara Cipi nu l-ar fi găsit.

Împreună cu Iepurele au mers din nou agale pînă la Fagul cel Uriaş, unde Pasărea îi aştepta cu masa pusă. De obicei puteau alege: alune de anul trecut, măceşe, morcovi sau cireşe sălbatice. După-amiaza, Cipi trase un pui de somn afară, la aer curat, pentru că piticii aşa obişnuiesc, iar cînd s-a trezit, Melc-Codobelc îl aştepta cu planul unei case noi. Niciodată nu începea vreo construcţie pînă cînd Cipi nu-i aproba planul. Noul plan, e adevărat, nu se deosebea cu nimic de cel vechi. Totuşi Cipi îl întorcea pe toate părţile, cu

multă atenție, fiindcă: „nu se știe, greșeala se poate strecura", spunea Cipi. La sfîrșit, dădea din cap mulțumit, iar Melc-Codobelc, suspinînd ușurat, își începea tacticos munca.

Se făcuse după-amiază tîrziu, cînd Cipi a luat-o încet spre Pîrîu. Acum porneau Păstrăvii la vînătoare de fluturi și el trebuia să le coordoneze circulația prin apă și pe deasupra, ca nu cumva peștii să se ciocnească în zborul lor iute și în zigzaguri. Urcat pe Piatra-Mare, le arăta încotro e drumul liber, și unde sînt mai mulți fluturi. Dar și așa se întîmpla uneori cîte un accident, cum, bunăoară, doi pești, sărind amîndoi după o molie mai grasă, n-a prins-o nici unul. Atunci Cipi rîdea, spunîndu-le: „Vedeți, dacă nu sînteți atenți la mine, ce pățiți?"

Pe cînd Păstrăvii se săturau, lui Cipi începea să-i fie foame. Mergea într-o plimbare mai grăbită pînă la Bradul cel Bătrîn și putred pe dinăuntru și întreba:

— Gata treaba, neamurilor?

Albinele sălbatice îi mulțumeau de întrebare, și picurînd trei picături de miere pe o frunză de fag îl rugau să-și spună părerea asupra calității mierei. Era bună. Excelentă.

Dar el trebuia să se grăbească ca nu

cumva Pasărea să-şi piardă timpul prin vecini şi să uite să-i spună soarelui ce asfinţea: „Cu bine, pe mîine dimineaţă!" ca la toate despărţirile.

Se mai îngrijea de bîzîitul ţînţarilor, în amurgul serii, şi-l trezea pe doctorul Ciuhurez, spunîndu-i: „Eşti drăguţ, doctore, să treci pe la bolnavi?"

Poporul pădurii, peste zi, hoinărea în cele patru puncte cardinale ale ei, şi printre atîtea suflete, cîte erau, nici chiar cele bolnave nu şedeau locului; de aceea doctorul Bufniţă, ca şi familia Ariceştilor, era obligat să lucreze în schimb de noapte.

Cipi mai trebuia să dea o raită pe la onor familia Arici, să-i atragă atenţia ca înainte de plecare să lase casa în ordine. Căci, nu e aşa, ce bine e la întoarcerea de la muncă să găseşti un cămin curat, luminat şi ordonat! . . .

Cînd s-a înserat bine, Cipi, după ce l-a făcut atent, ca de obicei, a intrat la Iepure. Obişnuit, la cină aveau pere sălbatice, dulci. Iepurele degeaba îi explica lui Cipi să nu le cojească, fiindcă în coajă stă toată bunătatea lor, el tot aşa făcea, cum voia. Pasărea îi alinta cu cîteva boabe de zmeură, sau cu mure şi, după cină, simpaticul Pitic le dorea tuturor din inimă vise frumoase. Mai trebăluind cîte ceva în scorbură, nu uita să se învelească bine şi să se culce.

Cam aşa îşi petrecea zilele Cipi, nepunîndu-i la socoteală lunile de iarnă, cînd dormea. Dacă era timp ploios se cuibărea sub bălării, şi-i distra pe Iepure şi Pasăre cu poveşti minunate sau hazlii, iar duminica, dacă veneau excursionişti prin pădure, se arăta mai puţin, şi nu-i părea rău, fiindcă Pasărea îi aducea fărîmiturile delicioase, rămase din merindele acestora.

Un singur lucru îl necăjea pe Cipi niţel. Ar fi vrut, cît de cît, măcar cu o jumătate de deget, să fie mai înalt. Nu cu mai mult, fiindcă el ştia din cărţile scrise pentru copii că un pitic e pitic atîta vreme cît e pitic. Oricum, puţin mai înalt nu i-ar fi stat rău, şi spera să mai crească. Aşa că, în fiecare seară, se măsura. Ceea ce sub poala Mumei Pădurii e un lucru mare, pentru că iarba, copacii, tufele, întotdeauna cresc şi faţă de ele zadarnic s-ar fi măsurat.

Găsind într-o zi o clanță, la o căsuță de pădurar dărîmată, a legat-o cu un lujer de mure și cu ajutorul Iepurelui au adus-o pînă acasă. Cu chiu, cu vai au tîrît-o în scorbură, proptind-o de un perete. Și s-a gîndit Cipi că o clanță nu poate să crească. Cu ea se măsura în fiecare zi. Din păcate, n-a observat însă nici o creștere și-a început să fie supărat pe clanță. În gînd o învinuia de prefăcătorie. Își zicea că ea cu toate că: „e o simplă clanță, uite cum crește, numai să-mi facă mie în ciudă!"

Cînd era prea mîniat din această cauză, Pasărea și Iepurele îl potoleau:

— Nu fi trist, Cipi. Ești mic, e adevărat, dar ești tare chipeș și isteț.

— Ce e-al meu e-al meu, și-i pus deoparte, aproba el grav, dînd din cap mulțumit, căci avea o deosebită grijă pentru păstrarea siluetei sale.

Și nici un necaz nu s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi fost să se întîlnească cu Broasca.

Da, da, cu Broasca, cu doamna Broască.

II

CIPI E CUPRINS DE ÎNDOIELI

Într-o după-amiază, după ce a îndrumat Păstrăvii de pe Piatra Mare, Cipi a observat mirat că, nu departe de el, cineva stătea cam pitulat. Nu era cine ştie ce frumuseţe, mai degrabă o pocitanie; nu era nici iscusit, ba, mai mult, era neîndemînatic. Şi cu toate astea prindea ţînţarii şi muştele cu o iuţeală fulgerătoare.

— Dar tu cine eşti? l-a întrebat Cipi.

— Eu sînt Broasca. Ce-ţi pasă?

Aşa ceva nu-i spusese încă nimeni lui Cipi.

— Ba-mi pasă! pentru că aici, în Pădure, eu am căderea să rezolv toate pricinile dintre animale. Toţi mă ascultă. Chiar şi Cerbul.

— Nu mai spune! Dar pentru ce ascultă toate de tine?

— Pentru că-s bun şi drept!

Broasca cea urîtă a început să rîdă cu hohote.

— Fugi de-aici, măi jumară — oac — oac — oac. Ce rezolvi tu? Cine ascultă de tine? Toţi rîd de tine! Peste tot îţi bagi nasul, faci pe grozavul. Cui îi pasă de tine, Buricu-Pămîntului!

Asta n-ar fi trebuit s-o spună. Lui Cipi i-a căzut greu, dar i-a răspuns cu răbdare şi cu temei:

— Întîi şi întîi, în Pădure nu am auzit pe nimeni rîzînd aşa: Oac! Şi în al doilea rînd, poţi să ştii că toţi ascultă de mine. Mi se supun!

Broasca continuă să rîdă de el.

— Ascultă de tine?! Ţi se supun! Ce crezi, se teme cineva de tine?

— Dar chiar asta e! Nu le e frică şi totuşi mă ascultă. Fără mine, Pădurea nici nu ar fi Pădure, ci Crîng, un Desiş. Doar eu trezesc Pădurea şi Albinele sălbatice, da. Purcelul sălbatic, Ticălosul, de mult s-ar fi prăpădit de dureri de burtă dacă n-aş fi fost eu! Întreabă-l pe Cucuci-Afonul, ce-ar fi dacă nu i-aş controla săpăturile. Dar ai grijă, să nu-l numeşti Cucuci şi nici Afonul, fiindcă se supără, căci tu eşti străină pe-aici. Pentru tine e Jupîn Cîrtiţă. Şi întreabă-l pe Melc-Codobelc, cine îi aprobă planul de construcţii? Ce crezi, ţînţarii ar începe să bîzîie în fiecare seară dacă eu nu le-aş face semn: „Începeţi!" Aşa stau lucrurile — a încheiat Cipi, dar nu s-a putut stăpîni să nu-i pună „o pilă": Pe mine mă ascultă pentru că sînt bun, frumos, şi mai ales foarte deştept, nu aşa o arătare pistruiată şi chială, un biet vierme neîndemînatic ca tine!

Broasca a rînjit:

— Ei, aici ai scrîntit-o! Broască mai frumoasă ca mine nu există, iar dacă ar exista, ar fi pur şi simplu o scamatorie. Iartă-mă, asta, într-adevăr, n-am ştiut-o, că fără tine Pădurea ar fi un Desiş încîlcit . . . Spune-mi, te rog frumos, soarele nu cumva tot tu îl trezeşti?

Asta era prea mult! Cipi a ridicat o pietricică să dea în Broască, dar ea, bîldîbîc! a sărit în Pîrîu. Apoi, pe neaşteptate, a apărut iar lîngă Piatra-Mare:

— De-ai crăpa, Oac-oac! Şi din nou a dispărut.

La acestea, Cipi a spus ceva îngrozitor, că s-au cutremurat florile auzind, şi ierburile. Copacii însă au rămas neclintiţi. Cîte de-astea n-or fi auzit ei de-a lungul anilor!

De fapt Cipi nu zisese decît:

— Ia te uită!...

De-abia a pronunţat groaznica mitocănie că i-a şi părut rău, dar nu mai avea ce face. Şi nu e de mirare dacă s-a înfuriat, auzind atîtea nerozii şi prostii jignitoare. Copleşit de supărare, a şi uitat că trebuie să treacă pe la doctorul Cucuvea, să nu mai vorbim de Arici, care, fără anunţul lui, nici nu putea pleca în schimbul de noapte, sau la Albine.

Tîrziu de tot a luat-o spre casă. Nici la cină nu s-a dus. Necazul i-a tăiat pofta de orice. Ajungînd la rădăcina Fagului Uriaş a auzit un fîşîit înăbuşit.

„Ce să fie?“

Ariceştii treceau într-un singur rînd: în faţă bătrînul, iar după el cei şase mititei, apoi venea mama. Cipi i-a privit surprins: „Au plecat fără să-i anunţ?!“

L-au cuprins bănuieli groaznice. Să fi avut dreptate viermele acela scîrbos? Să fie drept, oare, că Pădurea se poate descurca şi fără el?!

Toată noaptea n-a închis un ochi. Munca lui neobosită să fie cu adevărat fără rost? Albinele, şi ele şi-ar lua oare zborul din scorbură dacă nu le-ar anunţa? Ar pregăti ele pentru iarnă mierea, fără ca el s-o guste? Şi Pădurea — ar fi pădure fără el? Nu. Imposibil!

În zori abia a adormit. S-a trezit tîrziu. Cînd a ieşit din scorbura Fagului, soarele era sus, iar Pasărea îşi curăţa penele pe o creangă.

— Pasăre! Mă auzi? Ai cîntat azi-dimineaţă?

— Sigur că am cîntat!

— Cine te-a trezit?

— Nimeni! M-am trezit singură.

Cipi a luat-o la goană spre Bradul cel Bătrîn. Albinele intrau şi ieşeau sîrguincioase din scorbură.

A plecat în grabă spre Iepure.

A avut norocul să-l găsească acasă.

— Ai luat micul dejun?

— Da, Am crezut că nu vii. Nici la cină n-ai fost. M-am gîndit că ai plecat în vreo vizită.

— Şi ai putut mînca fără mine?!

— De ce să nu fi putut?

Cipi, zdrobit, a pornit încet spre Fagul cel Uriaş.

Prin urmare aşa stăm! Toată lumea îşi vede de treabă, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar ia stai! Oare ce s-a întîmplat cu Purcelul mistreţ? A mîncat Ciuperca? Da' de unde! Ciuperca otrăvitoare stătea la locul ei, întreagă, sănătoasă, obraznică.

Asta era prea mult.

III

CIPI HOTĂRĂŞTE: „ASTA-I CULMEA!“

Cipi, toată ziua, n-a ieşit din scorbură. Era furios.

Era supărat pe Pasăre, pe Iepure, pe Ariceşti, pe Albinele sălbatice, pe Purcelul mistreţ, era supărat pe Lăcrămioară, că avea îndrăzneală să răspîndească parfum fără învoirea lui. Era supărat pe toată Pădurea.

Pur şi simplu.

„Aşa păţesc cei ce sînt buni şi drăguţi. Mi-am primit partea. Ei, dar va fi şi altfel. Pînă aici, gata! Destul! Am zis. Destul! Asta-i culmea!“

Aceste vorbe îi plăceau nespus lui Cipi; simţea că-i dau personalitate. Numai că încă nu ştia ce-o să urmeze după ele.

Stătea-stătea şi-şi sfărîma capul.

Deodată s-a lovit peste frunte, căci avea şi frunte, şi-a strigat:

«Am găsit! După „asta-i culmea!“, voi fi rău. Fără pereche de rău.

Îngrozitor de rău. Atunci voi sfinţi aici puterea fricii. Toată lumea va tremura în faţa mea. Şi-mi vor îndeplini poruncile. Şi vor fi îngroziţi. Şi numai eu o să rîd. Aşa: ha-ha-ha! Dar nu, mai bine aşa: oac-oac-oac! Ce idee minunată, minunată, minunată! . . . Sînt deştept, ăsta-i norocul! . . . Tiii . . . ce rău voi fi!»

Şi mulţumit, şi-a aruncat Lăcrămioara de la pălărie, cu un gest energic, a ieşit din scorbură şi atît a căutat pînă a găsit o frunză de urzică pe care şi-a pus-o la pălărie. A încruntat sprîncenele, aşa cum se cuvine unui pitic hain, şi-a pornit înspre Pîrîu. Nici nu i-a luat în seamă pe Păstrăvi! „Şi ei sînt nişte nerecunoscători, uite-i, vezi cum sar în sus după fluturi, fără să mai asculte, să mă vadă?! . . .“

O căută pe broască.

A găsit-o.

Şi-a pus mîinile în şold:

— Şi zici că nimeni nu se teme de mine, da?

— Aşa zic!

— Nici tu?

— Fugi, că te scuip!

Cipi nu s-a repezit să ia vreo piatră. Nu. Era hotărît s-o îngrozească pe Broască.

— Ascultă-mă, spurcăciune! Ştii tu cine-s eu?

— Un prost! . . .

— Greşeşti! Tocmai pentru că-s deştept fără pereche, ţine-te bine, sînt hain!

H a i n ! Şi fioros!

— Să-ţi fie de bine!

— Dar eu te distrug!

— Ţi-am mai spus: dacă nu pleci, te scuip! Oac-oac!

În această grea împrejurare lui Cipi i-a venit o idee înfiorătoare.

— Să ştii că ţi-a sunat ceasul, a anunţat-o el sărbătoreşte. Te aranjează prietenul meu!

Broasca clipea spre el neîncrezătoare.

— Care prieten?

— Teribilul domn Barbă Cloanţă Cotoroanţă, dacă chiar vrei să ştii! Pînă număr la trei va fi aici. Unu . . .

Broasca n-a mai aşteptat să spună doi. Nu ştia de fapt cine era teribilul Barbă Cloanţă Cotoroanţă, dar credea că numai un fel de barză poate fi. Cipi zîmbea satisfăcut. E adevărat că acest zîmbet nu era cel din zilele trecute, nu era un zîmbet senin, drăguţ, nu era zîmbetul cunoscut al piticului. Era un zîmbet hain, răutăcios.

A început să se plimbe pe mal, vrînd să vadă unde mai apare Broasca, s-o sperie şi mai tare. Însă, deodată, a observat că pe unde trece el, Păstrăvii dispar, cu toate că peste Pîrîu zburau molii atît de mari cît capul lui de mari (adică al lui Cipi), dar nici un peşte nu sărea după ele.

„Iată-i şi pe ăştia cum se tem! a observat satisfăcut Cipi. Se tem de Barbă Cloanţă! De mine le e frică!"

Un nou fel de bucurie îl cuprindea: se simţea mare şi tare, ce nu s-a pomenit. În drum spre casă s-a hotărît să dea cu piciorul, curajos, în Licurici. Biata gînganie fugea disperată, neştiind ce să creadă. N-a mai trecut nici pe la doctorul Cucuvea, nici pe la Ariceşti. A mîncat cîteva boabe de zmeură, apoi s-a vîrît în scorbura Fagului Uriaş şi a adormit fericit.

Dimineaţa s-a trezit la ora cînd obişnuia să se trezească, fix, dar nici prin gînd nu i-a trecut să îndemne Pasărea să cînte. N-a şters nici polenul de pe firele de iarbă. Cu mîinile în şold stătea în faţa fagului. Iar cînd pasărea a început să cînte, a ţipat la ea:

— Linişte!

Pasărea s-a mirat:

— Ce-i cu tine, Cipi?

— Taci, pînă-ţi merge bine! Teribilul Barbă Cloanţă Cotoroanţă doarme.

— Cine e ăsta?!

— Să-l chem? Aşteaptă, o să vezi imediat! Domnule . . .

Pasărea însă n-a aşteptat să apară teribilul domn, care probabil trebuie să fi arătat ca Jderul, iute ca fulgerul şi veşnic însetat de sînge. S-a ridicat şi a zburat departe, să nu i se întîmple cumva ceva.

Cipi a rînjit răutăcios, uitîndu-se după ea, apoi s-a plimbat pînă la Bradul cel Bătrîn şi putred pe dinăuntru.

— Azi nu mergeţi nicăieri! a strigat albinelor care se sculau. Rămîneţi acasă!

— Ce e, ce s-a întîmplat? întrebau albinele.

— Nu s-a întîmplat nimic. Dar dacă nu vă supuneţi, se întîmplă. Vine Barbă Cotoroanţă şi vă înghite pe toate. Rămîneţi acasă. Pînă la noi ordine!

Albinele s-au speriat grozav. Au înfundat repede cu ceară toate crăpăturile

Bătrînului Brad. N-au întrebat cine e acel Barbă Cloanță Cotoranță, au crezut că poate să fie cineva care seamănă cu Ursul ce le fură mierea din casă, dacă le găsește scorbura. Dar trebuie să fie cu mult mai deștept decît Ursul, pentru că vezi, Cipi le-a zis: „pînă la noi ordine". Așa ceva Ursului nu i-ar trece prin cap niciodată.

Toate au hotărît să rămînă împreună și să se pregătească de luptă. Chiar dacă ar pieri toate, să nu se lase!

Purcelul mistreț n-a apărut lîngă Ciuperca otrăvitoare. Pasărea l-a avertizat să aibă grijă, să nu îndrăznească să-l deranjeze pe Cipi, pentru că prin împrejurimi există o putere înspăimîntătoare care distruge totul și înghite totul.

I-a spus asta și Iepurelui, dar acesta, bleg, n-a înțeles cum stau lucrurile și-a plecat să-l întrebe pe Cipi:

— În definitiv, ce s-a întîmplat?

— Ai noroc că mi-ai spus „în definitiv". S-a întîmplat că trebuie să ai grijă, dacă vrei să-ți meargă bine! Dă încoace micul dejun! Și de acum înainte mie să-mi aduci morcovi proaspeți, nu atît de veștejiți și prăfuiți. Iar acum, șterge-o!

— Dar cu ce ți-am greșit, Cipi?

— Cu aceea că ești îngrozitor de prost. Dacă nu dispari imediat îl chem pe Domnul Cotoroanța Barbă Cloanță și . . .

N-a mai așteptat Iepurele să-i repete. Cu siguranță că acel domn Cotoroanță Barbă Cloanță are și pușcă. Iar de-i așa, s-a terminat cu blana „sa personală". Așa că a rupt-o la fugă, de parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată.

Pe meșterul Ciocănitoare degeaba l-a căutat Cipi, să bage frica în el. Auzind de la Pasăre și Iepure ce pericol îngrozitor s-a abătut asupra Pădurii, a zburat peste șapte hotare. Cucuci Afonul a fost înștiințat despre starea lucrurilor de Iepurilă, după care a început imediat să sape cît mai adînc pămîntul. Pe el poate să-l tot caute domnul Barbă Cloanța Cotoroanța. Cerbul se prefăcea că nu-l interesează, ca și cum nu i-ar fi păsat de vestea pe care i-o adusese Iepurele, îngrozit de moarte. Totuși, pentru orice eventualitate, s-a tras spre marginea luminișului, iar cînd a ajuns la poteca din Pădure, unde Iepurele nu-l mai putea vedea, a dat bir cu fugiții. A pornit-o în goană și numai după o fugă de

o jumătate de oră a îndrăznit să se uite înapoi. La auzul veştilor, la Furnicile Roşii a început o forfotă teribilă: evacuau, duceau cît mai în adîncul muşuroiului, sub pămînt, nevinovatele lor ouă de furnici roşii.

Cipi a început să savureze liniştea şi singurătatea care-l înconjura.

„Se tem de mine. Toată Pădurea se teme de mine! Şi ţie să-ţi fie frică, Fagule Uriaş, auzi? Să tremuri cînd îţi vorbesc!"

Însă Fagul cel Uriaş nu tremura. Nici măcar o singură frunză nu i s-a mişcat.

Cipi a dat din mînă:

„Dar nu ştiu de ce stau de vorbă cu tine. Doar eşti atît de prost că nu înţelegi şi nu poţi prinde ceea ce inteligenţa mea glăsuieşte. Nu degeaba se spune despre cei foarte proşti că au cap de lemn! Ei, la asta spune ceva, dacă ai curajul!"

Fagul cel Uriaş n-a spus nimic. Ca îngheţat stătea. Cipi a constatat satisfăcut că şi pe Fag a reuşit să-l înspăimînte, aşa cum scrie la carte, căci tăcînd, şi cuvintele au îngheţat în el.

Din cauză că Iepurele a fugit departe, Cipi a mîncat singur la prînz ce mai prisosise din morcovul de la micul dejun. S-a culcat puţin şi a visat că nu numai animalele şi plantele se tem de el, ci însuşi Muntele, chiar şi Stînca din vîrful Muntelui îl pîndeşte, tremurînd la poruncile lui. Pîrîul va seca de frică. S-a şi hotărît: „După ce mă scol, în cursul zilei de azi, numaidecît voi pune la punct Pîrîul, ba chiar şi pe tăcutul Munte!"

A început cu Pîrîul. S-a oprit pe mal şi şi-a pus mîinile în şold:

— Ce-i gîlgîitul, clipocitul ăsta zgomotos? Pînă dimineaţă, te rog, să-mi curgi încet şi nu în partea asta, ci înapoi. Fiindcă, mă rog, de unde atîta libertate ca

un simplu Pîrîu să-şi facă de cap! Dacă nu mă asculţi, te spun Îngrozitorului . . . Şi ştii ce? Nici nu-ţi spun bine numele, c-ai să seci de spaimă. Numai din asta ai putea vedea şi trage concluzia că îţi vreau binele!

Apoi s-a întors spre munte.

— Ia ascultă aici, Munte! Pe mîine dimineaţă, aşa cum eşti, cu Pădurea şi cu toate din jur, te muţi mata pe malul cellalt al Pîrîului, împreună cu Stînca pe care o porţi pe pălărie. Dacă nu, te trece Barbă Cotoroanţă Cloanţă. Însuşi el!

A răsuflat o dată, pentru că o asemenea răutate fără pereche e totuşi obositoare, apoi a ameninţat Muntele cu arătătorul:

— Ai grijă, că te urmăresc!

Mama Veveriţă a ascultat îngrozită totul, pînă la sfîrşit, pitită între crengile unui ştejar. A luat-o năucită, de tot ce-auzise, la goană, să dea de ştire tuturor cetăţenilor din Pădure că se apropie sfîrşitul lumii.

Cipi, satisfăcut, a plecat să se odihnească. Culcat pe partea dreaptă se uita pe geam — căci avea o crăpătură mică în scorbură — spre Pîrîul ce se afla la sud de locul unde medita el profund.

„Dimineaţă mă voi trezi şi Muntele va fi la nord de locul acesta, căci Muntele se mută pe malul cellalt al Pîrîului. Dar ce va fi dacă nu se mută?"

Acest gînd, care-l înspăimînta, Cipi îl alungă suspinînd:

„Voi face eu ordine aici!"

Şi adormi buştean.

IV

PURCELUL SĂLBATIC — TICĂLOSUL

Dimineața, totul era așa cum dorise Cipi. El s-a trezit din somn, lungit, cît era el de „lung", pe partea stîngă. Mai privi o dată în jur. Și Muntele se mutase.

— Bine, Munte. Te-ai mutat fără zgomot, cumsecade, spuse în timp ce-și lua papucii.

Nici prin gînd nu-i trecuse că în timpul somnului s-ar fi putut întoarce de pe partea dreaptă pe partea stîngă.

„Ia să vedem Pîrîul cum s-a achitat de porunca primită? . . . "

Pîrîul curgea în aceeași direcție, ca și ieri, dar Cipi l-a privit surprins, vădit mulțumit.

„Din moment ce Muntele s-a mutat, sigur că așa trebuie să fie. Pîrîul ar curge în direcția obișnuită, dar acum e clar, el curge invers.

— Bine, Pîrîule, văd că m-ai ascultat, și curgi înapoi, dar fii drăguț și ia-o mai încet. Nu ți-am spus și ieri? Ai grijă, nu mă supăra, pentru că n-o să se termine cu bine, l-a amenințat, ca nu cumva Pîrîul să se încreadă.

Simțea nevoia să se laude în fața cuiva. Căci, oricît am fi de modești, succesele trebuie evidențiate. Ele ne dau imbolduri, nu? Dar Cipi n-avea cui să-și arate aceste succese, fiindcă toate animalele dispăruseră din preajma lui. Ceea ce era o greșeală grosolană din partea lor. Așa că Cipi a hotărît ca pe Pasăre și Iepure să-i recheme, prin poruncă, la curtea lui.

A avut noroc cu meștera Ciocănitoare: în marea ei spaimă, la plecarea din Pădure, și-a uitat ochelarii și-a trebuit să se întoarcă după ei la Fagul cel Uriaș.

— Hai, tu, maestră Ciocănitoare! Vino încoace, nu te teme! Am o poruncă pentru tine!

Supusă, Ciocănitoarea s-a apropiat, dîrdîind şi degeaba-i spunea Cipi să nu-i fie frică, ea totuşi tremura.

— N-am făcut nimic rău, zicea ea, zău nimic...

— Mergi imediat şi-i caută pe Pasăre şi pe Iepure. De mine să nu se ascundă; una-două să fie aici, altfel Îngrozitorul Barbă Cotoroanţă Cloanţă îi găseşte oriunde şi îi aşteaptă un sfîrşit!... Ai înţeles?

— Am înţeles, să trăiţi!

Şi Ciocănitoarea şi-a luat zborul. Între timp, Cipi se uita cu coada ochiului spre Bătrînul Brad cu mijlocul putrezit: intrarea în scorbura Albinelor sălbatice era încă astupată cu ceară.

N-a trebuit să aştepte mult după Pasăre şi Iepure. Au apărut în grabă. Pe chipurile amîndurora se vedea cît le era de frică.

— Aici să veniţi! Mai aproape! Mai aproape, derbedeilor! le-a poruncit Cipi mitocăneşte, smulgînd o pană din aripa Pasării. Apoi, făcîndu-i semn şi Iepurelui să se aplece, îl trase de ureche.

— Asta pentru că ai luat-o razna, chiulangiule! Dacă se mai întîmplă încă o dată, vă calc în picioare! De acum înainte mă veţi servi cu mîncările cele mai bune. Pe ziua de azi Iepurele va aduce bunătăţi alese, iar Pasărea îmi va cînta un cîntec de recunoştinţă, poate un psalm. Mîine va fi invers. Pasărea va face aprovizionarea, iar Iepurele va cînta!

Iepure, vreau să te aud cîntînd frumos, nu pe nas! Ai înţeles?
Iepurele şi Pasărea au dat din cap speriaţi.
— Ei, vedeţi ce puternic este Domnul şi Stăpînul vostru binevoitor? Pentru că de acum înainte aşa va trebui să-mi spuneţi: Domnul şi Stăpînul nostru binevoitor. Azi-noapte am mutat Muntele pe malul celălalt al Pîrîului. Iar Pîrîul curge invers, la porunca mea. Nu v-aţi mirat cînd aţi observat?
Iepurele şi Pasărea s-au privit îngroziţi.
— Iartă-ne, Domnul şi Stăpînul nostru binevoitor, dar n-am observat, deşi Veveriţa ne-a spus ceva aseară. Cu siguranţă că sîntem proşti fără pereche de n-am văzut nimic.
Cipi a dat din cap înţelegător.
— Da, ce e-al vostru e al vostru, vă înţeleg prostia. Dar acuma, căraţi-vă, mergeţi şi vestiţi marea mea putere, faptul că sînt Domnul şi Stăpînul vostru binevoitor, mergeţi, nătărăilor, iar la amiază amîndoi să fiţi aici.
De-abia a plecat Iepurele şi Pasărea ca să ducă în lume minunea, ştirea marelui triumf, cînd Cipi a auzit între tufe un zgomot înăbuşit.
Purcelul sălbatic, Ticălosul, nicicum nu voia să dea crezare zvonurilor ce circulau pe seama piticului. De teribilul Barbă Cotoroanţă Cloanţă nici nu voia să audă. „Ce fel de Barbă?“ zicea el. Dar degeaba a încercat să dea o raită pe la Cipi, părinţii lui l-au alungat înapoi înspăimîntaţi. Însă pînă la urmă tot a reuşit să fugă. Şi direct la Ciuperca otrăvitoare s-a dus. Ştia că nu peste mult şi Cipi va fi acolo.
— Aha! — l-a observat Cipi. Dar tu unde ai fost ieri?
— Nu mi-au dat voie. Babacii se tem îngrozitor de tine. Se tem şi pentru mine. Îngrozitor, ăsta e cuvîntul.
— Bine, a dat din cap Cipi. Dar acum de ce ai venit?
— Am fugit.
În ochii lui Cipi a lucit o luminiţă haină.
— Ascultă aici, Purcelule. Eu, Domnul şi Stăpînul tău binevoitor, îţi dau poruncă, înţelegi, ca acum, imediat, să înghiţi Ciuperca otrăvitoare.
— Eu?! Nici prin gînd nu-mi trece!
— Cum: nu?! Ochii lui Cipi luceau îngrozitor. Şi de ce nu?!
— Aşa, că pişcă la limbă.

— Ei, al dracului Purcel eşti! Atunci de ce veneai aici în fiecare dimineaţă?
— Îmi plăcea să-ţi ascult predica de dimineaţă. Azi n-o să predici nimic, eşti răcit cumva?
Cipi şi-a pus mîinile în şold. În poziţia asta arăta cum nu se poate mai înfricoşător.
— Măi fiu de porc sălbatic! Tu nu ştii cît de puternic sînt eu?
— Nu ştiu. Cît?
— Ce crezi, Muntele cine l-a mutat dincolo? Fiindcă noi sîntem pe partea cealaltă a Pîrîului. Dar cursul Pîrîului cine l-a schimbat?
— Nimeni. Azi-dimineaţă am băut din el, curge în aceeaşi parte ca şi ieri.
— Ei, purcelule, purcelule, tu chiar nu te temi de mine, de Domnul şi Stăpînul tău binevoitor?!
— De ce m-aş teme? Şi de ce îmi eşti domn binevoitor şi aşa mai departe?
— Ascultă, neam de troacă! Dacă acum, imediat, nu-ţi ceri iertare de la mine plîngînd, în genunchi, îl chem pe teribilul Barbă Cloanţă Cotoroanţă.
Cipi a crezut că din moment ce va pronunţa teribilul nume, Purcelul va începe să ţipe şi va fugi. Dar s-a înşelat. Purcelul sălbatic căsca ochii la el, mirat.

— Şi?!
— Şi atunci ţi-a sunat sfîrşitul, nefericitule!... Ei, te pocăieşti? Ce faci?
— Ce să fac?
— Să-l chem sau nu?
— Cheamă-l.

Din fericire n-a avut timp să cheme pe cine voia. Porcul Mistreţ, bulibaşa turmei, l-a căutat pe Purcel în toată Pădurea şi nu l-a găsit nicăieri. Gîndindu-se la rău, s-a furişat sub Fagul lui Cipi. Şi îngrozit, şi-a zărit unica, minunata sa odraslă în mijlocul pericolului de moarte...

— Cară-te de-acolo! Pleacă imediat acasă!

Nevăzut s-a făcut Purcelul.

De Cipi şi de Barbă Cotoroanţă Cloanţă nu îi era frică nici un pic, dar cu colţii ascuţiţi ai bătrînului nu era de glumit. Fugea guiţînd. Mistreţul a luat-o după el, la goană, de-i săreau scîntei din copite.

Cipi a răsuflat uşurat:

— A avut noroc!...

V

CIPI, SPAIMA PĂDURII

— Dacă n-aş avea o inimă atît de bună... le explica Cipi la amiază Iepurelui şi Păsării. L-am iertat pe prostuţul acela de Purcel. Pur şi simplu mi-a fost milă de el. Dar acum s-a terminat cu mila. De acum încolo voi pedepsi! Năprasnic! Chiar pentru cea mai mică greşeală! Pe toată lumea! Eu sînt Cipi, Domnul şi binevoitorul vostru Stăpîn şi Spaima Pădurii! Să nu vă treacă prin minte să...

— Nu ne trece nouă prin minte nimic, Stăpîne binevoitor şi Spaima Pădurii, pentru că nouă ne este grozav de frică de tine... s-a bîlbîit Iepurele.

Cipi s-a uitat sever la el.

— N-ai învăţat buna-cuviinţă? Cum îndrăzneşti să mă întrerupi?!

— Vai, ai milă, îndură-te! N-am învăţat buna-cuviinţă, dar am să o învăţ. Nu-mi trebuie mult timp.

— Nici o milă şi nici o îndurare. Apropie-ţi urechea.

Iepurele s-a apropiat şi Cipi, săltîndu-se pe vîrfurile degetelor, l-a prins de ureche şi aşa l-a tras de tare că s-a desprins cu picioarele de pe pămînt şi-a rămas agăţat de urechea Iepurelui, legănîndu-se. Şi-a dat apoi drumul pe pămînt, şi, furios că a căzut strîmb, i-a mai dat Iepurelui şi cîteva picioare. Pasărea nici n-a apucat să scoată un cuvînt de teamă. Aprins îngîna doar cîntecul de mulţumire şi slavă...

— Ajunge cu tărăboiul, s-a încruntat Cipi. Acum am treabă cu Melcul-Codobelc. Apoi să-mi cîntaţi un cîntec de leagăn, căci după muncă e dulce odihna.

Melc-Codobelc de două zile stătea ghemuit la rădăcina Fagului Uriaş, dar nu îndrăznea să iasă din căsuţă.

„Melc, Melc, Codobelc,
Scoate coarne boureşti!“

Nimic.

„Melc, Melc Codobelc,
Şi te du la Dunăre,
Şi bea apă tulbure.“

Linişte şi pace. Melcul nu se mişca.

Cipi a rînjit cu răutate:

— Îţi arde casa!

Melcul a apărut.

— Ei, ce se aude cu planurile de construcţie?

— Aici sînt, dragă preacinstite şi prealuminate, de două zile sînt gata, preaînălţate, numai fii drăguţ şi nu te supăra!

Cipi, scîrbit, s-a uitat la frunză.

— Ce să-ţi spun, sînt rele!

— Dar... asta... a... cum să spun... pînă acum erau bune...

— Au trecut vremurile alea! De acum nu va mai fi ca altă dată. Schimbăm foaia! Dacă pînă diseară nu pregăteşti o casă pătrată, ai pus-o de mămăligă! Planuri nu mă interesează, înţelegi?

— Aşa ceva nu ştiu! Îndură-te, Cipi!

— Nici o îndurare, nici un Cipi. Ce-i îndrăzneala asta? Îţi sînt Domn şi Stăpîn binevoitor. De alt-

fel, mă plictiseşti. Aşa că domnule Melc, Melc, Codobelc,
Scoate coarne boureşti,
Şi te du la Dunăre,
Şi bea apă tulbure,
Ia-o din loc!

Săracul Melc-Codobelc nu avea ce face. A plecat plîngînd, gîndindu-se la zilele fericite cînd Cipi mai era încă binevoitor. Iată, ăsta îi e sfîrşitul. Dacă îl ciocăneşti tare în cap, moare. S-a hotărît să se evacueze departe, atît de departe, cît poate. Simţea însă că e zadarnic, pentru că pînă seara nu putea parcurge o distanţă atît de mare şi mai ştia că Cipi poate să-i dea uşor de urmă — doar el lasă pe pămînt o dungă strălucitoare, oriunde se ducea. Acum îi era totuna. Altă posibilitate nu avea. Trebuia deci să încerce. Pasărea începuse cîntecul ei de leagăn. Cipi era trîntit pe muşchi şi pe iarbă, cînd s-a întîmplat un lucru îngrozitor.

Ceva a bîzîit.

Cipi şi-a deschis ochii.

O albină sălbatică trecea.

Dar înainte ca el să fi avut timp să strige după ea, albina a zburat departe. Din nou, alt bîzîit. Apoi altul. Şi altul. Zburau albi-

nele de parcă el nici nu le-ar fi poruncit să nu mai zboare. Furios, s-a ridicat şi a alergat la Bradul cel Bătrîn.

— Cum îndrăzniţi să zburaţi fără ştirea mea?

O albină cu acul puternic s-a oprit înaintea lui:

— Ascultă-mă, Cipi. Dacă nu adunăm miere, murim de foame. Dacă ieşim din scorbură, vine Barbă, ăla... Ne-am hotărît; mai bine ne luptăm cu el, chiar dacă pierim toate. Asta poţi să i-o spui şi lui.

Numai atît i-a spus Albina şi a zburat şi ea după miere. Cipi se uită după dînsa cu furie neputincioasă. Cînd s-a înapoiat la Iepurele ce tremura, şi la Pasărea înspăimîntată, Cipi turba de mînie.

— Las' că şi-o primesc ele! Domnul Barbă Cotoroanţă Cloanţă? Nu, nu! Doar n-o să-l supăr pe Îngrozitorul cu asemenea mărunţişuri!? Seara, cînd ele se culcă, voi porunci Bradului să se întoarcă cu rădăcinile în sus. Atunci au să-l vadă ele pe dracu'!

— Vai, Spaima Pădurii, Domnul şi binevoitorul nostru Stăpîn, îndură-te de micile albine! Mai bine smulge o pană din aripa mea, ori, poftim, loveşte-mă cu picioarele, dar iartă-le, sărăcuţele, ciripea deznădăjduită Pasărea.

— Şi pe mine mă poţi lovi cu picioarele, şi poftim, trage-mă de ureche, a adăugat Iepurele.

Spaima Pădurii şi-a pus iar mîinile în şold:

— Oho, ho! Ce e asta? Revoltă? Bine. Fie. Nu smulg pene, nu trag de urechi, nici nu vă lovesc cu picioarele.

— Atunci le ierţi? s-a aprins o luminiţă de speranţă în ochii Iepurelui.

— Nu. Meditez. Cuget. Nu se vede?

— Se vede, Prealuminate.

Dar el n-a meditat prea mult. Iepurele şi Pasărea aşteptau tremurînd cum se va sfîrşi.

— Astă-seară organizez o masă mare, zise Cipi mai răutăcios ca niciodată. Sînteţi musafirii mei. Ce credeţi că va fi la masă?

— Cu-cu-cu siguranţă morcovi, s-a bîlbîit speriat Iepurele.

— Nă-nă-nă-ut, a ciripit cu speranţă Pasărea.

— Mare greşeală! a strigat Cipi. La cină, asta veţi păpa: Ciuperca cea mare şi otrăvitoare. Dacă îndrăzniţi să vă opuneţi, ori să fugiţi, vă va ajunge şi-n gaură de şarpe grozava pedeapsă. Am terminat.

Zicînd acestea, le-a întors spatele şi a intrat în scorbura Fagului Uriaş.

Niciodată Cipi n-a fost atît de puternic. Totuşi simţea că-i lipseşte ceva. Ceva ce altădată avea, deşi n-ar fi ştiut să spună ce anume. Nu putea să adoarmă, se învîrtea în pat. Apoi s-a uitat prin ferestruica scorburii. Nimeni nu era prin împrejurimi. Furişîndu-se, a mers pînă la Ciuperca otrăvitoare.

— Astă-seară să nu fii otrăvitoare, auzi?! Numai puţin.

Ciuperca se prefăcea surdă.

— Nu uita! Ţi-am poruncit! Nu cumva să otrăveşti pe cineva astă-seară!

Otrăvitoarea nici nu se sinchisea.

— Tu, dacă nu mă respecţi, auzi, nemernico, vine Domnul Barbă Cotoroanţă Cloanţă şi... şi ... te mănîncă!

— Şi crapă! a rînjit Ciuperca otrăvitoare.

VI

UNDE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANȚĂ COTOROANȚĂ?

Pasărea și Iepurele plîngeau amărîți. Dacă mănîncă Ciuperca otrăvitoare mor. Dacă refuză, supărarea teribilă, cu fulgere și trăsnete a Domnului Barbă Cloanță Cotoranță, îi va găsi. Oricum, sînt sfîrșiți. Moartea îi păștea. O auzeau deja.

Primele au aflat Albinele ce soartă groaznică le-a pregătit Cipi, Spaima Pădurii, Iepurelui și Păsării. Au împrăștiat repede știrea în pădure. Cu mare repeziciune s-au adunat în jurul celor doi condamnați la moarte: Veverița, cu toată familia, toate Albinele, chiar și Melc-Codobelc s-a întors din pribegie ca să-i consoleze. Cerbul își legăna cu simpatie și compătimire minunatele sale coarne, cînd a auzit vestea cea îngrozitoare, dar nu scotea un cuvînt. Cît era de mare și puternic, poate el se temea cel mai tare de Barbă Cloanță Cotoroanță. Deși, își ascundea frica, la fel ca și Mistrețul

Bulibașă. Acesta, e drept, și-a mărturisit teama îngrozitoare, dar susținea că el se teme numai pentru Purcel, pentru Ticălosul cel mic, încolo, nu.

Purcelul Mistreț era extrem de bucuros, auzind ce soartă le-a hotărît Cipi Păsării și Iepurelui.

— Neapărat mă duc. O asemenea moarte încă n-am văzut, se bucura el.

— Îți dau eu ție! Bucură-te mai bine că trăiești, mizerabile! N-o să mergi nicăieri! s-a răstit la el Mistrețul. La care Purcelul, obraznic, a început să fluiere, ceea ce la ei, la neamul porcesc, e o raritate. Trebuie s-o recunoaștem.

— Ce faci, Ticălosule? a grohăit la el bătrînul.

— Mă bucur că mai trăiesc! a răspuns plin de respect Purcelul. Dar pentru Mistreț se umpluse paharul, căci și la ei răbdarea tot cu paharul se măsoară. Și a urmat o bătaie grozavă. Purcelul simțea însă că suferă pentru o cauză dreaptă. Și asta, întrucîtva, îi alina durerea. Și-l făcea fericit. Și-l mai ruga pe Mistreț:

— Mai dă, n-avea milă, dă cît poftești!

Meșterul Ciocănitoare ciocănea trist copacii. S-a hotărît ca de acum încolo să se mute departe de Pădure. Și poate pentru totdeauna. Și se va face fîntînar, pentru că, în tinerețe, mai practicase această meserie.

Cipi a stat ghemuit toată după-masa în scorbură. Uneori mai pîndea ce-i pe afară. A dat din cap cînd a văzut că pînă și Lăcrămioara plînge. Toată Pădurea plîngea. Se înserа cînd a apărut Ariciul Tată. Toată familia și-o trimisese înapoi să aștepte liniștiți pînă cînd vede el despre ce este vorba. S-a apropiat de Iepurele disperat. I-a ascultat tristețea, a văzut pe creangă Pasărea strivită de durere, a văzut animalele posomorîte, a suspinat tare și și-a ridicat nasul mic și negru.

— N-am putea face ceva? a întrebat el. Apoi, mai curajos, a adăugat: Să nu ne lăsăm!

Mama Veveriță, mai îndrăzneață, strigă și ea:

— Să mergem la Barbă Cotoroanță Cloanță și să-l înduplecăm!

— Cioc! Cioc! Foarte bine, a adăugat Meșterul Ciocănitoare. Toți au fost de acord cu propunerea Mamei Veverițe.

— Să pornim atunci! a dat poruncă Ariciul Tată.

S-au înşiruit frumos. Chiar în faţă, douăsprezece Albine; după ele, toată familia Veveriţei; apoi Ariciul, cu Melc, Melc, Codobelc după el.
În spatele lor, Meşterul Ciocănitoare călca tacticos, fiind sigur că în Luminiş i se va alătura categoric şi Cucuci Afonul. Cele două victime — Pasărea şi

Iepurele — nenorocite, de-abia mergeau, ultimele, în coada convoiului. Aşa păşeau de triste de parcă mergeau la spînzurătoare. De-abia au pornit şi după cîţiva paşi Albinele s-au şi oprit:

— Bzzz! Unde este Barbă Cloanţă Cotoroanţă? au întrebat.

Nimeni nu le-a putut răspunde.

— Haideţi să-l căutăm! zise una zburînd în sus. Dacă ne împrăştiem toţi, îl găsim iute. Aici trebuie să fie, în Pădure, sau în Luminiş.

Bine gîndeau ele. Albinele şi-au luat zborul în toate părţile. Veveriţele, cîte erau, căutau copacii cu scorburi; căci se putea ca Teribilul să-şi fi aşezat reşedinţa de vară în vreo scorbură. Meşterul Ciocănitoare a zburat pînă-n Luminiş, ca să-l roage pe Cucuci Afonul, pe vrednicul şi cinstitul Jupîn Cîrtiţă, să-i dea de urmă domnului Barbă Cloanţă pe sub pămînt. Dacă-şi făcea cumva siesta la umbră, în ţărîna străbună!? Numai cei doi condamnaţi n-au îndrăznit să se mişte din apropierea Fagului cel Mare. Aşteptau ce-o să fie.

N-a fost nimic.

Primele s-au întors Albinele. Au umblat de-a lungul şi de-a latul Pădurii, au căutat prin pomi, pe sub pomi, între tufe, au căutat în Luminişul plin cu flori, în Valea Pîrîului gălăgios. Nu l-au găsit pe Domnul Barbă Cloanţă.

În grabă au venit şi Veveriţele. Cîţi copaci cu scorburi erau în Pădure, cu excepţia Căminului Albinelor, şi a locuinţei lui Cipi, pe toţi i-au controlat. Pînă şi văgăunele Stîncii le-au cercetat cu ajutorul Liliecilor. Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă nu era.

Aşteptau cu speranţă întoarcerea Jupînului Cîrtiţă. Nu peste mult a sosit şi vestea de la el: pe sub pămînt să nu-l caute pe Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă fiindcă îl caută zadarnic. Nu e.

Unde poate fi Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă?

Oare se ascunde acolo sus, în înălţimi, dincolo de norii dantelaţi? Nu e posibil, pentru că norii se împrăştie, iar dacă Domnul Barbă Cotoroanţă Cloanţă ar fi acolo, toţi l-ar vedea pe cerul senin.

Un singur loc a rămas, unde nici unul n-a îndrăznit să caute:

Locuinţa lui Cipi. Scorbura încăpătoare a Fagului cel Uriaş.

Acolo să fie oare?

VII

CINE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANȚĂ COTOROANȚĂ?

Sclipea pe cer luceafărul de seară. Nu peste mult avea să apară luna. Iar cînd luna va apărea o, vai, Pasărea şi Iepurele vor trebui să mănînce Ciuperca veninoasă! Ariciul Tată a avut o nouă idee:

— În definitiv cine este acest Domn Barbă Cloanţă Cotoroanţă?

Nimeni n-a ştiut să-i răspundă o bună bucată de vreme, pînă cînd, în sfîrşit, o Albină a bîzîit:

— E aşa, precum Cumătrul Urs. Numai că e mai mare. Cu mult mai mare.

— Da' de unde, a plîns Pasărea; atunci nu ne-am teme de el. Mai repede seamănă cu Jderul.

— Şi are puşcă, a hohotit Iepurele. Cu alice. Dac-ar fi cu glonţ, n-ar fi mare scofală, de glonţ mai scapi. Dar de alice nu, alicele sînt alice.

Ariciul Tată, clipea fără să înţeleagă.

— Ce trăncăniţi aici vrute şi nevrute? Dacă e aşa precum Cumătrul Urs, atunci nu poate fi ca Jderul. Şi nu poate avea puşcă. Care din voi l-a văzut? Nimeni n-a mai spus nimic.

— Eu aşa zic, după umila mea părere, că totuşi ar trebui să-l vedem. Numai în scorbura lui Cipi poate fi. Iar dacă locuieşte acolo, atunci nu poate fi atît cît cumătrul Urs. Dacă ar fi atît de mare, n-ar încăpea. Şi nici puşcă nu poate avea, pentru că eu odată am văzut o puşcă la un vînător. Şi drăcia aia nu încape pe gaura prin care Cipi intră şi iese din scorbură. Asta e părerea mea modestă.

— Tii, ce deştept mai poţi fi! a clipit spre el, plin de speranţă, Iepurele.

— Ai dreptate, zum-zum, au bîzîit Albinele. Dacă e mai mic decît Cumătrul Urs, atunci nu avem de ce să ne temem. Să nu-i lăsăm pe Pasăre şi Iepure. Să-l înţepăm pe Domnul Barbă Cloanţă!

Acestea erau, orice s-ar zice, vorbe mult prea curajoase. Şi inimile Veveriţelor au început să bată mai tare, dar n-au îndrăznit să aprobe. Chiar şi preaînţe-

leptul Arici Tată, numai atît a spus: că mai întîi trebuie să-l vadă pe Domnul Barbă. Atît. El nu s-a gîndit să-l şi înţepe. Nu. Să-l vadă a zis. Atît.

— Dar cine să-l vadă?

Pasărea a inspirat adînc:

— O viaţă şi o moarte am, o să mă uit pe furiş în casa lui Cipi, a ciripit. Apoi fie ce-o fi. Zarurile au fost aruncate!

Zicînd astea, a zburat întins la scorbura lui Cipi. Era gata să-şi vîre capul înăuntru, cînd s-a şi întors în fugă:

— Vai . . . chiar acum discută! a anunţat ea tremurînd.

Ariciul Tată, Veveriţele, Albinele, Iepurele, Meşterul Ciocănitoare — toţi s-au strîns în jurul ei, stînd aproape, lîngă ea. Şi Melcul-Co-dobelc s-a tîrît mai aproape. Pasărea i-a privit pe toţi încă o dată. Puteai crede că-şi ia rămas bun de la ei: Cine ştie, îi va mai vedea? Toţi o priveau cu frică şi îngrijorare. Pasărea a tras destul aer în pieptul ei de pasăre, şi dînd dovadă de un curaj nepăsăresc, a intrat în scorbură. A dispărut toată în locuinţa lui Cipi.

Cipi stătea cu spatele la intrare.

— Sînt foarte trist, Domnule Barbă Cloanţă Cotoroanţă. Sînt foarte mîhnit... Pentru că am fost prost. Vezi, cu puterea mea pot să-l fac pe Iepure şi pe Pasăre să mănînce Ciuperca otrăvitoare, dar aş vrea să îmblînzesc puţin Ciuperca, pentru ocazia asta. Deşi, mare lucru e puterea! Degeaba am încercat să fiu Spaima Pădurii. Ciuperca otrăvitoare nu se teme de mine... Numai asupra acelora pe care îi iubesc am putere, iar rău tot numai lor le pot face. Domnule Barbă Cloanţă Cotoroanţă, eu nu vreau ca Pasărea şi Iepurele să mănînce Ciuperca otrăvitoare! Spune-mi ce să fac? Spune-mi un cuvînt!!

Ochii Pasării s-au obişnuit cu întunericul scorburii. Şi-a întins gîtul să vadă, în sfîrşit, cu cine vorbeşte Cipi. Cînd a văzut, repede s-a întors şi a ieşit din scorbură, ca nu cumva să nu-şi poată stăpîni rîsul.

— Copii! strigă ea bucuroasă celor care au înconjurat-o. Cipi nu vrea să mîncăm Ciuperca otrăvitoare!

— Şi Barbă Cloanţă Cotoroanţă?! a întrebat Tata Arici. L-ai văzut?

— L-am văzut! Barbă Cotoroanţă Cloanţă e o clanţă!

VIII

CIPI, POVESTITORUL . . .

Cînd a apărut luna plină, toată Pădurea răsuna de voie bună, de rîsete. Păstrăvii săreau în sus din apă şi se dădeau peste cap, iar Broasca dansa twist pe mal, de parcă toată viaţa n-ar fi făcut altceva. Cerbul, dîndu-şi aere, anunţa că ştiuse de la început că totul nu fusese decît o farsă.

Dar atunci cînd socotea că nu-l vede nimeni, şi el sărea în sus de bucurie. Şi Mistreţul avea un aer de sărbătoare. Numai Purcelul era trist pentru că rămăseseră baltă atîtea lucruri interesante de văzut.

Albinele, bîzîind bucuroase, scoteau ceara de la intrările de rezervă, iar meşterul Ciocănitoare era fericit că nu mai trebuia să se facă fîntînar. Fiindcă,

oricum, la vîrsta lui nu e uşor să începi o viaţă nouă, chiar dacă nu-ţi este străină meseria.

Ariceştii au plecat voioşi în tura de noapte. Cînd Doctorul Bufniţă a auzit cum stau lucrurile, a început să rîdă atît de tare, încît şi ochelarii a trebuit să şi-i scoată.

— Degeaba, spuse el, mare şmecher e şi Cipi ăsta!

Cei mai fericiţi din întreaga Pădure, ba poate de pe tot Pămîntul, erau Pasărea şi Iepurele. Dansau şi se zbenguiau în tot Luminişul Pădurii.

Cu toţii s-au întors apoi la Fagul cel Uriaş.

— Cipi... auzi, Cipi, au bătut ei strigînd la intrarea în scorbură.

Nici un răspuns.

— Cipi... auzi? Numai asta vrem să-ţi spunem că noi nu sîntem supăraţi, a ciripit Pasărea, că noi te iubim mult, şi ştim că totul a fost numai o glumă. Chiar Doctorul Bufniţă a zis că eşti un mare şmecher!

Cipi, zdrobit, stătea ghemuit în scorbură. Dintr-o dată toată puterea lui îngrozitoare s-a topit în vînt, iar acum, cu siguranță, toată lumea rîde de el. Cînd a auzit ciripitul încurajator al Păsării, o lacrimă mare i-a pornit în jos pe obraz. Dar n-a ieșit din scorbură, tare îi era rușine.

S-a liniștit Pădurea.

Cei ce se veseleau s-au dus la odihnă, și Cipi s-a culcat. Înainte de a adormi, zise încet:

— Și tu iartă-mă, Munte. Și roagă-l și pe Pîrîu . . . Dacă voi credeți, mutați-vă înapoi, iar Pîrîul să curgă pe unde-i place!

S-a culcat pe partea stîngă, cu spatele la Pîrîu, iar cînd s-a trezit s-a uitat pe geam.

Valea Pîrîului era acolo, în fața lui. Muntele îl iertase deci.

Dimineața, la timpul obișnuit, a ieșit din scorbură. A fugit la Izvor, s-a spălat și a făcut gimnastică. Dar cu trei mișcări mai mult ca de obicei, pentru că, în ultimul timp, de la: „asta e culmea!", a neglijat educația fizică și-a început să facă burtă. Apoi a aruncat de la pălărie frunza de urzică, ce începuse să se ofilească, și și-a pus Lăcrămioară parfumată. A lăudat floricelele ce începeau să înflorească frumos, a șters de pe frunze polenul adus de vînt, apoi s-a apropiat de Pasăre și, de-abia îndrăznind, i-a gîdilat ciocul:

— Păsărică, fii drăguță . . . te rugăm un cîntec!

Pasărea s-a trezit, i-a zîmbit lui Cipi și a început să cînte.

Cu conştiinţa încărcată, Cipi a pornit-o spre Bradul cel Bătrîn.

— Scularea, neamurilor!... Vreau să zic, să vă sculaţi, nu vă supăraţi, e dimineaţă...

— Mulţumim, Cipi, a ieşit zîmbind o Albină. După-masă vino neapărat să faci controlul de calitate.

— Voi fi aici! s-a bucurat Cipi.

Veveriţele, zîmbind, îi făceau semne de pe crengi.

Le-a privit şi le-a lăudat figurile de gimnastică.

A aranjat pătura pe Arici, iar Purcelului Sălbatic, care-l aştepta lîngă Ciuperca otrăvitoare, i-a spus aşa:

— Iartă-mă, Purcelule Mistreţ, dar nu mai eşti atît de prostuţ ca atunci cînd erai mititel. E fără rost să-ţi mai dau un exemplu groaznic. Pe mîine o să găsim altceva. Bine?

A fost bine.

În drum însă, cînd nu l-a văzut nimeni, s-a întors către Ciupercă: Sîc-Sîc! i-a strigat.

L-a lăudat pe Meşterul Cîrtiţă.

Furnicile roşii i-au atras atenţia că peste o oră încep ploile abundente, pe alocuri cu furtună.

Cipi a pornit la Iepure, ca după micul dejun să se grăbească să se ascundă sub bălării.

Oriîncotro mergea, peste tot îl salutau ori îi răspundeau la salut, zîmbind, locuitorii Pădurii.

De-abia atunci şi-a dat seama Cipi de ceva.

Cît timp a fost rău, fără pereche de hain şi Spaima Pădurii, fioros, nimeni nu i-a zîmbit. Şi asta era acel ceva ce de la „asta e culmea!" îi lipsea atît de mult.

Era hotărît: dacă vor începe ploile lungi, pe alocuri cu furtună, să spună o poveste nouă Păsării şi Iepurelui. Despre ce îngrozitor este să nu-ţi zîmbească nimeni. Şi această poveste, fără asemănare, nouă-nouţă, o va începe aşa cum încă nimeni, nicăieri în lume şi niciodată n-a mai început o poveste. Cu aceste cuvinte noi-nouţe:

— A fost odată ca niciodată . . .

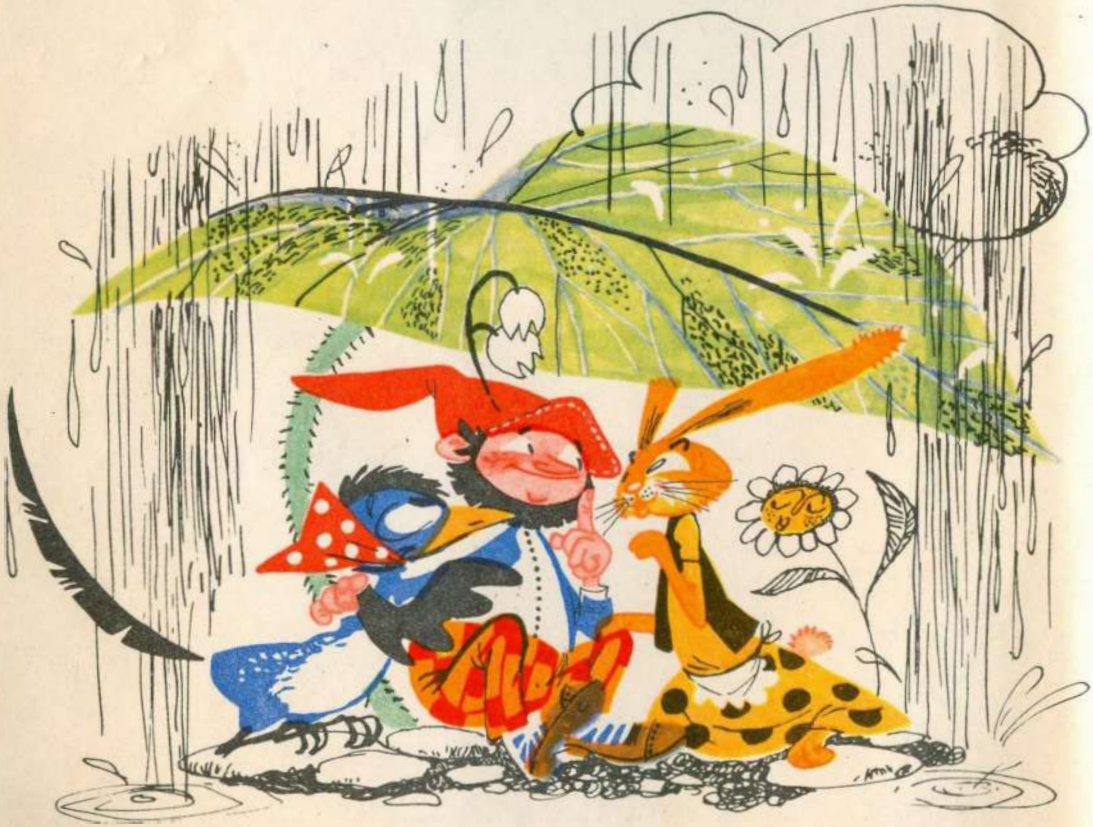

CUPRINS

I. CIPI 5

II. CIPI E CUPRINS DE ÎNDOIELI 12

III. CIPI HOTĂRĂȘTE: „ASTA-I CULMEA!" 16

IV. PURCELUL SĂLBATIC — TICĂLOSUL 23

V. CIPI, SPAIMA PĂDURII 28

VI. UNDE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANȚĂ COTOROANȚĂ? 33

VII. CINE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANȚĂ COTOROANȚĂ? 37

VIII. CIPI, POVESTITORUL 41

Redactor responsabil: GEORGETA PĂSĂRIN
Tehnoredactor: GABRIELA TĂNASE

Dat la cules: 27. 12. 1965. Bun de tipar: 21. 04. 1966. Apărut: 1966. Comanda nr. 7531. Tiraj 55 180. Broşate: 50 100+legate: 5080. Hîrtie: offset A de 100 g/m². Format: 540×840/12. Coli editoriale: 3,46. Coli de tipar: 4. A.T.: 17825. C.Z. pentru bibliotecile mici: M=8R—93.

Tiparul executat sub com. nr. 89/66, la Întreprinderea Poligrafică Crişana, Oradea, str. Moscovei nr. 5, 6—8.
Republica Socialistă România